

KATARZYNA PAZDAN

MAŁI POMOCNICY BOGA

PRZEWODNIK DLA DZIECI
PO DUCHOWEJ ADOPCJI

FRONDA

MALI POMOCNICY BOGA

[Kup książkę](#)

KATARZYNA PAZDAN

MALI POMOCNICY

BOGA

PRZEWODNIK DLA DZIECI
PO DUCHOWEJ ADOPCJI

FRONDA

[Kup książkę](#)

Projekt okładki oraz stron tytułowych:
Anna Kierzkowska

Dyrektor projektów wydawniczych:
Maciej Marchewicz

Redakcja i korekta:
Aleksandra Paszkowska

Skład i łamanie:
PanDawer

Copyright © Katarzyna Pazdan 2016

Cum auctoritatis Ordinis S. Pauli Primi Eremitae permissione
O. Arnold Chrapkowski, General Zakonu Częstochowa-Jasna
Góra dn. 2015-12-03. L.dz.519/15

ISBN 978-83-8079-043-8

Wydawca:
Frona PL, Sp. z o.o.
ul. Łopuszańska 32
02-220 Warszawa
Tel. 22 836 54 44, 877 37 35
Faks 22 877 37 34
e-mail: fronda@fronda.pl
www.wydawnictwofrona.pl
www.facebook.com/FronaWydawnictwo
https://twitter.com/Wyd_Frona

Spis treści

Wstęp	9
Drodzy Rodzice	9
Częste pytania	13
Kochane Dzieci	19
Jak się modlić?	21
1. tydzień życia dziecka	23
2. tydzień życia dziecka	28
3. tydzień życia dziecka	33
4. tydzień życia dziecka	38
5. tydzień życia dziecka	43
6. tydzień życia dziecka	48
7. tydzień życia dziecka	53
8. tydzień życia dziecka	59
9. tydzień życia dziecka	64
10. tydzień życia dziecka	69

11. tydzień życia dziecka	74
12. tydzień życia dziecka	79
13. tydzień życia dziecka	84
14. tydzień życia dziecka	90
15. tydzień życia dziecka	95
16. tydzień życia dziecka	100
17. tydzień życia dziecka	106
18. tydzień życia dziecka	111
19. tydzień życia dziecka	117
20. tydzień życia dziecka	123
21. tydzień życia dziecka	128
22. tydzień życia dziecka	134
23. tydzień życia dziecka	139
24. tydzień życia dziecka	145
25. tydzień życia dziecka	151
26. tydzień życia dziecka	156
27. tydzień życia dziecka	162
28. tydzień życia dziecka	167
29. tydzień życia dziecka	172
30. tydzień życia dziecka	177
31. tydzień życia dziecka	183
32. tydzień życia dziecka	189
33. tydzień życia dziecka	195
34. tydzień życia dziecka	201
35. tydzień życia dziecka	207

36. tydzień życia dziecka	213
37. tydzień życia dziecka	219
38. tydzień życia dziecka	225
39. tydzień życia dziecka	231
Podziękowania	236
Podsumowanie	238

Wstęp

Drodzy Rodzice,

skoro czytacie ten wstęp, zapewne rozważacie podjęcie z Waszym dzieckiem duchowej adopcji lub już taką decyzję powzięliście. Osobiście bardzo Was do tego zachęcam. Sama wielokrotnie podejmowałam ją z moimi dziećmi i mogłam obserwować nieocenione skutki wspólnej modlitwy:

- radość z ocalenia ludzkiego życia,
- szybki wzrost dojrzałości społecznej i duchowej modlącego się dziecka,
- budowanie trwałego przekonania w dziecku o wartości każdego życia,
- pogłębianie więzi między dzieckiem a rodzicem dzięki dziewięciomiesięcznemu doświadczeniu wspólnej modlitwy i głębokich rozmów o sprawach ludzkich i Boskich.

Duchowa adopcja podjęta w rodzinie to czas bezcenny. Zaś rozważania, które oddaję w Wasze ręce to pomoc, by był on bogaty w poznanie głębokich tajemnic różańca świętego, ale także życia poczętego dziecka, jego rodziny i nas samych.

Pewnego razu jeszcze przed podjęciem duchowej adopcji z dziećmi opowiedziałam im o podjętej przeze mnie modlitwie i wyjaśniałam im, że dzięki niej rodzice, którzy nie cieszą się z poczęcia dzidziusia, pokochają swoje małenstwo. Moje dzieci chętnie odmówiły ze mną tajemnicę różańca, ale świadomość, że rodzice mogą nie chcieć dziecka, bardzo ich zasmuciła. Zaczęły mnie pytać:

- Mamusiu, a ty i tatuś chcieliście nas?
- Tak, chcieliśmy Was.
- Nigdy nie porzuciliście żadnego dziecka?
- Nigdy.
- A gdybyście mieli mieć następne dziecko, to chcielibyście je?
- Tak, chcielibyśmy.

Sześcioletnia Zosia szybko zadecydowała, że ona też chce się modlić w intencji dzieci, a gdy po pewnym czasie razem podjęłyśmy duchową adopcję, usilnie namawiała młodszego brata: „Jędreku, módl się z nami, będzie więcej dzieci”. Od pierwszego dnia naszej modlitwy Jędreku słuchał rozważań i tak go zainteresowały, że trzeciego dnia powiedział: „Dobra, będę się z wami modlił, ale muszę sobie zrobić różaniec”.

„Czy, gdy dziś się nie pomodłę, moje dziecko zupełnie umrze, czy tylko gorzej się poczuje?” – pytała córeczka

mojej przyjaciółki, gdy przyszedł moment zmęczenia codzienną modlitwą. „No dobrze, to najpierw się pomodlę, a dopiero potem pobiegnę grać w piłkę” – stwierdzała po krótkim namyśle.

Wielokrotnie, przy okazji takich dialogów, byłam zaskoczona, jak duży trud i odpowiedzialność dzieci są gotowe podjąć w dobrym celu. Ich pewność, że podjęta modlitwa jest skuteczna i ma wpływ na losy dziecka i rodziny, również mnie umacniała w ciągu długich miesięcy duchowego macierzyństwa.

Każde z ponad 270 rozważań, zawartych w *Małych pomocnikach Boga*, składa się z 3 elementów:

- pogłębienie rozumienia konkretnej tajemnicy różańca świętego,
- poznanie kolejnych etapów prenatalnego rozwoju dziecka i modlitewne towarzyszenie bliskim macierzyństwa w oczekiwaniu na jego narodziny,
- odkrywanie rzeczywistości Bożej w naszym życiu i zachęty do pozytywnych postaw.

Zachęcam Was do wygospodarowania każdego dnia dłuższej chwili na rozważanie i modlitwę. Jeśli znajdziecie czas, by wejść z dzieckiem w dialog i odpowiadać na jego pytania zobaczycie, że rozmowy, do których inspiracją będą te rozważania, przeciągną się czasem do późnego wieczora.

Jeśli Wam się uda, przeczytajcie wcześniej kolejne rozważanie. Pomyślcie, jakie pytania dziecko może Wam zadać. Zaplanujcie czas modlitwy w takim momencie, aby dziecko mogło wypełnić postawione przed nim

zadania na dany dzień. Sprawcie, by również modlitwa była dla dziecka radością: niech ma własny różaniec, niech to ono prowadzi modlitwę.

Wy najlepiej znacie Wasze dziecko. Jeśli uznacie, że jest na to gotowe, możecie przed podjęciem duchowej adopcji wprowadzić je w takie tematy jak śmierć, opuszczenie dzieci przez rodziców, adopcja. Bądźcie przygotowani na trudne pytania ze strony starszych dzieci. Gdyby pytały, w jaki sposób rodzice mogą odrzucić swoje nienarodzone dziecko, możecie wyjaśnić im, że jednym ze sposobów jest zażycie szkodliwych środków, które sprawiają, że ciało dziecka przestaje się rozwijać, a jego dusza wraca do Nieba.

Życzę Wam wytrwałości i radości w sercu z tego, że wraz z dziećmi możecie stać się prawdziwymi pomocnikami Boga w pomnażaniu życia.

Katarzyna Pazdan

CZĘSTE PYTANIA

(Odpowiedzi na pytania zostały sporządzone na podstawie opracowania Wiesławy Kowalskiej)

Osoby, które po raz pierwszy dowiadują się o duchowej adopcji często zadają ważne pytania dotyczące celu i formy modlitwy. Poniżej przedstawiam najczęściej poruszane kwestie i wyjaśnienia, które – jakkolwiek nie wyczerpują tematu – mogą pomóc w zrozumieniu, jaka jest istota tej modlitwy i jak wypełnić podjęte zobowiązania.

1. Co to jest duchowa adopcja?

Duchowa adopcja jest modlitwą w intencji dziecka zagrożonego pozbawieniem życia w łonie matki. Trwa dziewięć miesięcy i polega na codziennym odmawianiu jednej tajemnicy różańcowej - radosnej, bolesnej, światła lub chwalebnej (Ojcze Nasz i 10 Zdrowaś Mario) oraz specjalnej modlitwy w intencji dziecka i jego rodziców. Do modlitwy można dołączyć dowolnie wybrane dodatkowe postanowienia.

2. Jakie mogą być dodatkowe postanowienia?

Dodatkowymi postawieniami mogą być na przykład: częsta Spowiedź i Komunia Święta, adoracja Najświętszego Sakramentu, czytanie Pisma Świętego, post

o chlebie i wodzie, walka ze złymi nawykami, pomoc osobom potrzebującym, dodatkowe modlitwy.

3. Czy można podejmować duchową adopcję bez dodatkowych postanowień?

Tak. Dodatkowe postanowienia nie są obowiązkowe, choć osoby adoptujące chętnie je podejmują.

4. Jak zrodziła się duchowa adopcja?

Duchowa adopcja powstała po objawieniach w Fatimie, stając się odpowiedzią na wezwanie Matki Bożej do modlitwy różańcowej, pokuty i zadośćuczynienia za grzechy, które najbardziej ranią Jej Niepokalane Serce. W roku 1987 została przeniesiona do Polski. Pierwszy ośrodek duchowej adopcji powstał w kościele OO. Paulinów w Warszawie. Stąd rozprzestrzenia się na cały kraj i poza jego granice.

5. Jakie są owoce duchowej adopcji?

Duchowa adopcja skutecznie leczy głębokie zranienia wewnętrzne spowodowane grzechem aborcji. Pozwala rodzicom odzyskać wiarę w Boże Miłosierdzie, przynosząc pokój ich sercom. Jako bardzo konkretny, bezinteresowny i osobisty dar (modlitwy, ofiary, postu), pomaga w szczególności ludziom młodym kształtować charakter, walczyć z egoizmem, odkrywać radość odpowiedzialnego rodzicielstwa, uzdalniając do postrzegania miłości

i wzajemnych relacji oczyma Boga. Ucząc systematycznej modlitwy i pozytywnego działania pogłębia sens zaniebanych praktyk ascetycznych. Może się stać czynnikiem odrodzenia wspólnej modlitwy i miłości w rodzinie.

6. Kto może podejmować duchową adopcję.

Każdy - osoby świeckie, konsekrowane, mężczyźni, kobiety, ludzie w każdym wieku. Jedynie dzieci podejmują ją pod opieką rodziców.

7. Ile razy można podjąć duchową adopcję?

Można podejmować ją wielokrotnie, pod warunkiem wypełnienia poprzednich zobowiązań.

8. Czy trzeba za każdym razem składać przyrzeczenia?

Tak.

9. Czy można adoptować więcej niż jedno dziecko?

Jedna osoba podejmuje duchową adopcję jednego dziecka. Jeśli duchową adopcję podejmuje rodzina, każdy adoptuje "swoje" dziecko.

10. Czy wiemy jakiej narodowości będzie dziecko?

Nie wiemy. Imię dziecka zna jedynie Bóg.

11. Skąd pewność, że Bóg wysłucha mojej modlitwy?

Naszą pewność opieramy na wierze we Wszechmoc i nieograniczone Miłosierdzie Boże. Bóg jest Dawcą Życia i Jego wolą jest, by każde poczęte dziecko żyło i było otoczone miłością rodziców.

12. Czy jest grzechem, jeżeli danego dnia zapomni się odmówić modlitwę?

Zapomnienie nie jest grzechem. Grzechem jest świadome i dobrowolne zlekceważenie składanego Bogu przyrzeczenia.

13. Czy przerywa się duchową adopcję, gdy zaniedbało się modlitwę przez dłuższy czas?

Długa przerwa (miesiąc, dwa) przerywa duchową adopcję. Należy wtedy ponowić przyrzeczenie i starać się je dotrzymać. W wypadku krótkiej przerwy należy duchową adopcję kontynuować, przedłużając modlitwę o opuszczone dni.

14. Czy duchową adopcję mogą podejmować osoby żyjące w związkach niesakramentalnych?

Tak, podobnie jak i osoby rozwiedzione.

15. Czy przyrzeczenia duchowej adopcji muszą być składane w formie uroczystej, wyłącznie w kościele w obecności kapłana?

Wskazane jest, by przyrzeczenia były przeprowadzane uroczyście, chociaż można je złożyć także prywatnie.

17. Czy duchową adopcję mogą podejmować osoby, które nie uczestniczyły w przygotowaniach - chore, niepełnosprawne, w sędziwym wieku?

Tak. Mogą podejmować prywatnie.

18. W jaki sposób można złożyć przyrzeczenia prywatnie?

Odczytać formułę przyrzeczenia (najlepiej przed Krzyżem lub obrazem) i od tego momentu przez kolejnych dziewięć miesięcy odmawiać jedną dowolnie wybraną tajemnicę różańca oraz modlitwę w intencji dziecka i rodziców. Dla zapamiętania dobrze jest zapisać datę rozpoczęcia i zakończenia modlitwy.

19. Jak krzewić modlitwę duchowej adopcji?

- pozyskać kilka osób zainteresowanych duchową adopcją,

- uzyskać zgodę księdza proboszcza na przeprowadzenie przyrzeczeń duchowej adopcji w kościele,
- skontaktować się z ośrodkami duchowej adopcji, gdzie można uzyskać materiały, pełne informacje oraz pomoc w przeprowadzeniu przyrzeczeń.

Kochane Dzieci,

Pan Bóg ma ogromne Serce, wypełnione po brzegi miłością. To Serce jest tak wielkie, że mieści się w nim cały świat i Niebo. Pan Bóg stworzył ziemię, ludzi i zwierzęta właśnie po to, żeby wypełniły to kochające Serce, żeby pływały w miłości Pana Boga. Nie ma ani jednej trawki, ani kamyczka, ani zwierzęcia, ani człowieka, którego nie otaczałaby wielka miłość Boga.

Gdy Pan Bóg stwarzał świat, wiedział, że wiele lat później pojawimy się na nim i bardzo nas chciał. To On zaplanował, że się urodzimy i kochał nas, zanim poczęliśmy się pod sercem naszej mamy. Ale Pan Bóg też chciał, żeby każde dziecko miało mamusię i tatusia i żeby powstawało i rodziło się do życia w brzuszku mamy.

Są mamusie, które bardzo czekają na ten moment, gdy pod ich sercem pojawi się dziecko. Te mamy bardzo się cieszą z poczęcia dziecka. Ale są też rodzice, którzy boją się, że nie będą mieli siły, żeby wychowywać dziecko. Czasem mają kłopoty w pracy. Czasem nie mają mieszkania, albo martwią się, że mają za mało pieniędzy, żeby kupić maleństwu ubranko i jedzenie.

Czy wiecie, że Wy – dzieci, możecie stać się pomocnikami Boga? Będziemy się teraz wspólnie przez dziewięć miesięcy modlić o to, żeby dzidzius szczęśliwie się urodził, żeby rodzice przyjęli go bez lęku i pokochali całym sercem. Dziewięć miesięcy to tyle, ile dziecko mieszka i rozwija się pod sercem mamy, zanim się urodzi.

Nie znamy dziecka, za które się modlimy. Znają je Pan Bóg i Maryja. Ale mamy pewność, że dzięki naszej modlitwie urodzi się maleńki Murzynek, Chińczyk albo Polak, którego rodzice i rodzeństwo powitają z wielką radością.

Kasia, autorka książki

JAK SIĘ MODLIĆ?

Duchową adopcję podejmujemy poprzez złożenie przyrzeczenia:

- razem z innymi osobami w kościele – jeśli braliście udział we wspólnym przygotowaniu
- osobiście w kościele lub w domu – przed krzyżem lub obrazem Matki Bożej.

Tekst przyrzeczenia jest następujący:

Najświętsza Panno, Bogarodzico Maryjo, wszyscy Aniołowie i Święci, wiedziony(a) pragnieniem niesienia pomocy w obronie nienarodzonych, ja postanawiam mocno i przyrzekam, że od dnia w Święto / Uroczystość biorę w duchową adopcję jedno dziecko, którego imię Bogu jest wiadome, aby przez 9 miesięcy każdego dnia modlić się o uratowanie jego życia oraz o sprawiedliwe i prawe życie po urodzeniu.

Postanawiam:

- odmówić codzienną modlitwę w intencji nienarodzonego dziecka
- codziennie odmówić jedną tajemnicę różańca
- przyjąć nadto (nieobowiązkowo) postanowienia:

.....

Następnie przez 9 miesięcy codziennie odmawiamy **modlitwę codzienną**:

Panie Jezu, za wstawiennictwem Twojej Matki, Maryi, która urodziła Cię z miłością, oraz za wstawiennictwem św. Józefa, człowieka zawierzenia, który opiekował się Tobą po narodzeniu, proszę Cię w intencji tego nie narodzonego dziecka, które duchowo adoptowałem, a które znajduje się w niebezpieczeństwie zagłady. Proszę, daj rodzicom miłość i odwagę, aby swoje dziecko pozostawili przy życiu, które Ty sam mu przeznaczyłeś. Amen.

Po tej modlitwie możemy przeczytać kolejne **rozważanie** i koniecznie musimy odmówić **jedną tajemnicę różańca**: Ojciec nasz, 10 Zdrowaś Mario, Chwała Ojcu.

Jeśli podjęliśmy dodatkowe zobowiązania, staramy się je oczywiście wypełnić.